Vannak emberek akiknek lelki hullámhosszán a természet üzenni tud a természetfelettinek a művészinek. Ezek a költők, művészek és a rendkívüli egyének. Néray Katalint ilyen személynek ismertem. A hetvenes évek elején egyik magyarországi látogatásom alkalmával találkoztunk először. Tekintete élénken megmaradt emlékezetemben.

A Szépművészeti Múzeumban rendezett kiállításomon, majd néhány év múlva a Műcsarnokban „Tisztelet a Szülőföldnek" tárlaton, amelynek kurátora volt találkoztunk újra.

Sápadt hétköznapok és közömbös évek múltak. Csak fájó hegek utaltak arra, hogy itt láz, vér és gyógyíthatatlan sebek voltak egykor, Európa vérkeringéséből pedig kimaradtunk. Hozzánk a szellem nyugatról, csak hajszálereken szivárgott. Kati azon meghatározó személyek egyike volt, aki hihetetlen munkával, lelkesedéssel és hittel a kortársművészet megismertetését tűzte céljának. Új kapcsolatrendszereket teremtett, több száz kiállítást szervezett, múzeumot alapított. Kulcsalakja volt az új ország művészetének és ernyedetlenül építette hazánk hírnevét. Szavaim rövidek most munkássága méltatására. Hiszem, hogy a műtörténetírás életművét méltóan dokumentálni fogja.

A kilencvenes évek közepe óta, mint munkatárs gyakran láttuk egymást. Az időben egyike lehettem azon művészeknek, akit meghívott önálló kiállításra az általa vezetett új Ludwig Múzeumba. Öröm volt a Vele való együttműködés. Szemvillanásából éreztem a szakértelmet, szervezőképességet, tudást. Ismeretségünkből barátság lett.

Elszoruló torokkal állok itt Önök előtt. Távozása még hihetetlennek tűnik. Úgy érzem és gondolom, hogy megrendülésemet mindazok nevében tolmácsolhatom, akik őt szerették és tisztelték.

A jó műalkotás emlékképekben fejti ki igazi hatását, mint ahogy az igaz ember és barát is a rá való emlékezésben él tovább bennünk.

Most, hogy e sorokat olvasom, újra hallom szavait. Úgy emlékszem így mondta: ***„Tudja, azt is tudom szeretni, ami a legmesszebb áll tőlem. Egyetlen feltételem a művészi kvalitás."*** Ez volt hite és életműve is. Jelmondatnak érzem.

Életünk utolsó napja, nem megsemmisülést, csak változást hoz számunkra. ***„Quem putas periisse praemissus est."*** Csak előre küldték, akiről azt gondolták meghalt. Írta Seneca.

Ő valóban előttünk jár. Életműve hazánk szellemi értéke marad. Meghatározó, útmutató és teljes. Mély tisztelettel gondolunk rá.